

DE L'ESDEVENIDOR

Divagacions musicals*(Acabament)*

L'art es, i serà sempre, diu un musicògraf, no una qüestió de tècnica, sinó un motiu de sinceritat, del més gran amor. Estimar la música, que no enganya ni ment, es somniar una potència sempre disposada a obrir-nos fonts inesgotables de goig, a tornar-nos millors per el contacte amb lo absolut, i exaltar lo més pur de la nostra existència.

Aquests subjectes que mai pronuncien una paraula d'amor i respecte per la sublim Desconeguda, sense el nombre del número, els polítics i els que desvien de la via, s'oposen a lo llarg del camí que va de l'ànima a l'infinít del ritme. Passen del comentari més crudelment irònic a l'elogi més exaltat, sols perquè els han complagut o no les fórmules de l'escriptura; i quan més especialitzades són les seves crítiques menys valor tenen, puix que no poden demostrar per quin motiu moltes voltes una harmonia imperfecta commou i emociona, i altres, moltes també, composicions irreprotxables, tècnicament, deixen del tot fred.

I mentre es produeix el miracle i s'il·lumina la festa de les ànimes, ells van prenent notes. Després s'en van satisfets, creient haver oïd música, contents si troben a qui poguer explicar les incidències del concert deixant caure una sèrie de conceptes trenca-caps que donaran bona opinió del seu saber. Són uns infeliços. Escoltem la música i no els envidiem. Estan satisfets de la seva categoria, però, en realitat no oiexen res. ¡Pobres d'aquells als que la musa no emociona i permaneixen freds quan ella passal la seva ciència no és res més que un sarcòfeg omplert de jeroglífics, en els que creuen tenir tancat el miracle i com guardians arrogants i celosos, dormen al costat seu. I després, quan arriba la resurrecció, quan la gran forma indescriptible i pura surt a llum, ells desperten al costat del sepulcre buit i sols els queda el recurs de tirar dintre d'ell les seves partitures i els seus papers quasi sempre inútils.